

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
קדושים

myshliach.net

קדושים

לקו"ש חלק א' ע' 247 ואילך
מתורגם ללה"ק

העתידה, החסידות, מיועדת לכל
ישראל –

כך גם אהבת ישראל, כללות כל
התורה²⁹ – והבעש"ט קבע אותה כיסוד
בחסידות – נוגעת לכל ישראל.

טז. על כל יהודי לעסוק באהבת
ישראל להשפיע ליהודי שני, ודבר זה
תועלת גם לו עצמו, כמאמר רז"ל³⁰ על
פסוק: "רש ואיש תככים נפגשו –
מאיר עיני שניהם ה'" כו', "עשיר ורש
נפגשו עושה כולם ה'", וכדרך שהדבר
לגבי רש ועשיר מבחינה גשמית כך
הדבר לגבי רש ועשיר מבחינה רוחנית:
ע"י השפעת העשיר לרש נותן הקב"ה
גם לעשיר.

המשנה³¹ אומרת: "איזהו חכם
הלומד מכל אדם". כלומר – יש לכל
אדם ענין מסוים אותו אפשר ללמוד
ממנו, ואם כן – כל אדם עשיר לגבי
ענינו המסוים. נדרש, איפוא, מכל
"עשיר" שיתן לחברו החסר את הדבר,
ואז יינתן לו מלמעלה החסר לו.

יד. כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר על
שלש "תורות" ששמע הרה"ק
מברדיטשוב מן הבעל-שם-טוב, ואחת
מהן:

"כל תורה שאין עמה מלאכה – סופה
בטילה"²⁷. משמעותה של "מלאכה"
היא התעסקות באהבת ישראל. כדי
שיהיה קיום לתורה חייבת להצטרף
אליה התעסקות באהבת ישראל.

"תורה" זו השפיעה על הברדיטשובי
שהתנהגותו בכל ימיו תהיה התעסקות
באהבת ישראל.

טז. העובדה שהסיפור הגיע אלינו
מוכיחה שהדבר נוגע לנו. שכן כל דבר
הוא בהשגחה פרטית לשם הוראה
בעבודת ה'.

– כשם שביחס לכלל ענין החסידות
אמר אדמו"ר הזקן שאינו שייך לכת או
מפלגה כי אם לכלל ישראל

– שהרי החסידות מהוה הכנה
לגאולה העתידה²⁸ שתהיה לכל
ישראל, ולפיכך גם ההכנה לגאולה

והמצוות, ובכלל זה תורת החסידות, כמובן, ולהרבות בהשתדלות שיהודי ישמע דבר חסידות. בכך אין להסתפק, כי אם לעשות את השני ל"טופח על מנת להטפוח", שכן רק כשה"מקבלים" של אדם הופכים ל"משפיעים" יודע הוא שהשפעתו נקלטה בהם.

ובהתאם לדיוק שבלשון: "יפוצו מעינותיך חוצה". מעיין הוא כזה הנמשך הלאה, כפי שהרמב"ם³³ אומר לגבי בריכה שאין לה דין של מעין כשהיא נפסקת ואינה ממשיכה בדרכה.

יח. אחת מדרכי ההשתדלות לקרב יהודי היא לעשות עמו חסד גם בגשמיות. נוסף על כך שדבר זה עצמו נכלל באהבת ישראל – מסייע הדבר לקירובו לרוחניות. אין להמתין ולתלות גשמיות ברוחניות דוקא – "בתנאי" כו' – כי אם להיטיב גם בגשמיות, מבלי להעמיד כל תנאי, והרי זה הדבר שנוצר והתחדש ע"י הבעש"ט בדרך העבודה של הצדיקים הנסתרים. בשנת תבוא עליו ברכה³⁴. יט. אם מכל אדם נדרשת התעסקות באהבת ישראל – כל שכן הדבר מזה שההשגחה העליונה הביאה אותו למקום בו קיים מיעוט של תורה ומצוות. במקום שאין אנשים מוטלת חובה (וזכות) של "השתדל להיות איש"³⁵.

יז. דבר זה נאמר הרי במפורש בגמרא – שכאשר חסרה השפעה על הזולת חסר ה"מאיר עיני שניהם הוי", העוזר שמלמעלה, ויתרה מזו – כפי שמפורט שם – העשיר נעשה עני. מובן, איפוא, שתורה שאין עמה אהבת ישראל סופה בטילה.

אלא שהבעש"ט הסביר עוד שכדי שתתקיים התורה לא די באהבת ישראל סתם, כי אם דרושה בכך מלאכה, וכלשון הבעש"ט: התעסקות באהבת ישראל.

פירושה של התעסקות, כהסבר כ"ק מו"ח אדמו"ר³², הוא – דמיון לבית עסק. דרכו של בעל עסק, של סוחר, אינה לשבת בביתו עם סחורתו ולהמתין עד שמישהו יוודע שיש לו סחורה וידע את ערכה ויבוא לקנות. הסוחר פותח חנות במקום בו מצויים עוברים ושבים רבים, ותולה שלט כדי שכל העוברים ידעו שכאן נמצאת סחורה. גם בכך אין הוא מסתפק: הוא הולך ומפרסם ומציין את שבח סחורתו ומנסה לשכנע אנשים שיקנו אצלו, הוא מרבה בהשתדלות שיקנו סחורתו.

כ"ק מו"ח אדמו"ר התייחס אז לעסק התורה והמצוות. הדברים אמורים גם ביחס להתעסקות באהבת ישראל. יש להשקיע השתדלות מרובה להיטיב ליהודי, להשפיע לו מכל מה שיש לו, להסביר לו את יקר ערך התורה

ואשר לטענתו כי מוטב לו לשמור את עצמו, לברוח משם, בחינת "ואני את נפשי הצלתי" – עליו לדעת כי יש כאן ענין של פיקוח נפשות, וכשמדובר בפיקוח נפשות אסור לערוך חישובים כאלה. מאחר שההשגחה העליונה הביאה אותו לשם – הטילה עליו שליחות, והעניקה לו כוחות, לעשות את המקום למקום תורה ומצוות.

הגמרא³⁶ מספרת שרב ורב כהנא וכו' הגיעו לבבל, כלומר – הקב"ה זימן סיבות כאלה שאילצו אותם לבוא לשם. בבבל היו מספר מקומות בהם היתה לקויה הזהירות בענינים מסוימים – שבת, בשר בחלב וכו'. רז"ל³⁷ מציינים מקום כזה בשם "בקעה" – מקום פרוץ הנמוך יותר מן המישור. כשהגיעו לשם גדרו גדר לבקעה.

ככל סיפורי רז"ל גם סיפור זה אינו ענין של היסטוריה וכדומה, כי אם הוראה בחיים: יהודי צריך לדעת כי כשהוא בא למקום מסוים הרי זה בהשגחה פרטית כדי שיעשה את המקום למקום תורה ומצוה, ועליו לדעת כי זו כוונת שליחותו.

וע"י מעשה הצדקה בגשמיות או ברוחניות – "צדקה תרומם גוי" – "נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה"³⁸, כמאמר רז"ל³⁹: אתה החיית נפשו של עני – למחר מחיה הקב"ה

אותך ואת בנך ואת בתך.

זו תועלת וטובה פרטית שתצמח לו מכך, אך מלבד זאת יסייע הדבר להבאת הגאולה הכללית, וכהבטחה⁴⁰ שע"י הפצת המעינות חוצה – קא אתי מר בעגלא דידן בקרוב ממש, אמן.

(משיחת ב' דחג השבועות, תשח"י)

כ. הענין האמור רמוז גם במשנה: "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא" – הנאמרת כהקדמה לפרקי אבות, ובמשנה הראשונה: משה קבל תורה מסיני.

מסכת אבות נלמדת הרי בשבתות בין פסח לשבועות כהכנה לקבלת התורה. וראשית ההכנה היא, איפוא, ההתעסקות באהבת ישראל, הרמוזה בשתי משניות אלו.

כא. עלול אדם לטעון: לשם מה עלי להקדיש זמני לזולתי, בשעה שמוטב לי להקדיש זמן זה לשבת וללמוד. כלפי כך באה ההוראה: כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. – אי אפשר לדעת מי נעלה ממי. העולם הזה הוא עולם הפוך⁴¹ ולפיכך חושב אדם שהוא נעלה מן השני והוא עורך חישובים של אי כדאיות לטפל בו, אך העולם הבא הוא "עולם ברור", ובו עשוי להתברר כי המצב הפוך.

כל היהודים, אתם יש לו מגע, יש

אחר כתלנו", המשיח עומד לבוא כל רגע, אחכה לו בכל יום שיבא, ולא רק הצעיר שבחבורה כי אם גם הזקן שבחבורה יזכה לביאת המשיח בימיו – ישיב לו הלה, איפוא, את חסדו בעולם הזה.

כג. אך כשאדם עושה חסד לחברו עליו להשמר ממהשבה של "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". יש לזכור – כפי שמובן מן המשנה האמורה – שהדבר בכוחו של משה שאוהב ישראל היה ומסרה ליהושע⁴², ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים, וכן הלאה, עד לרבותינו שבכל דור ודור – אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא⁴³ וכו'.

(משיחת ש"פ שמיני תשי"ב)

להם ודאי חלק לעולם הבא. את הזולת יש תמיד לדון לכף זכות. לגבי האדם עצמו עלול להתעורר ספק, שכן על כל פשעים תכסה אהבת עצמו, ואל תאמין בעצמך כו', ואם ייטיב עתה לשני – יגמול הוא לו לעולם הבא: "הוא בגן עדן ורבו שלמדו תורה, והביאו לחיי העולם הבא, בגיהנם?", ומשום כך יתכן שהדבר יגרום להוצאת רבו בגללו. כשיקרב את האחר, וע"י כך הוא נעשה לרבו, יטען הלה בעולם הבא: "איני מסוגל להיות ללא רבי", ולכן יוציאוהו בגללו מן הגיהנם וישיבוהו בגן-עדן.

כב. כך היה בעבר, ברם, עתה אין צורך להמתין עד לאחר מאה ועשרים שנה, שכן יתכן שהלה יחזיר גמולו בעולם הזה. הרי "הנה זה עומד

קדושים

מתורגם ללה"ק

בְּפָרְשֵׁתְנוּ אָנוּ מְצוּיִם עַל אַהֲבַת־יִשְׂרָאֵל. וְאַהֲבַתְךָ לְרַעְךָ
כְּמוֹךָ. הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב קָבַע אֶת אַהֲבַת־יִשְׂרָאֵל כִּיסוּד
בְּחֻסֵּידוֹת, כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לַעֲסוֹק בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.
כֹּל אֶחָד צָרִיךְ לְהַעֲנִיק לַיהוּדֵי שְׁנֵי, לְתַת וּלְהַשְׁפִּיעַ עַל
יְהוּדֵי אֲחֵר.

כְּאֲשֶׁר יְהוּדֵי עוֹסֵק בְּאַהֲבַת־יִשְׂרָאֵל, מְקָרֵב וּמְשַׁפֵּיעַ עַל
יְהוּדֵי, הוּא מוֹעִיל בְּכַף לֹא רַק לְחֻבְרוֹ אֲלָא מְבִיא תוֹעֵלֶת
מְרֻבָּה גַם לְעַצְמוֹ. כְּמוֹ עֲשִׂיר הַנּוֹתֵן צְדָקָה לְעַנִּי. הָעַנִּי
הַרוֹיַח מְכַף שְׁנַתְנוֹ לֹו צְדָקָה – יֵשׁ לוֹ עֲכָשׁוֹ כֶּסֶף. וְגַם
הָעֲשִׂיר הַרוֹיַח! כְּשֶׁהָעֲשִׂיר נוֹתֵן מְשָׁלוֹ לְעַנִּי, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ וְנוֹתֵן לוֹ הַרְּבֵה מְאוֹד. כִּדְאִי לוֹ לְעֲשִׂיר לְתַת
צְדָקָה.

גַם מִי שֶׁהוּא עֲשִׂיר בְּרוּחָנִיּוֹת, יֵשׁ לוֹ יְדִיעוֹת, חֲכָמָה,
מִדּוֹת טוֹבוֹת. יֵשׁ לוֹ עֲשֶׂר רוּחָנִי – וְהוּא נוֹתֵן מְשָׁלוֹ לְזוּלָתוֹ,
מְשַׁפֵּיעַ עַל יְהוּדִים, מְלַמֵּד אוֹתָם וּמְקָרֵב אוֹתָם, לֹא רַק הֵם
נִהְנוּ מְכַף, אֲלָא גַם הוּא עַצְמוֹ, הָעֲשִׂיר, שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־

הוא יתן לו עכשו כל מה שחסר לו!

איך צריך לעסוק באהבת-ישראל? – כמו סוחר שיש לו עסק. בעל-עסק איננו יושב בבית עם הסחורה שלו וממתין שיודע למישהו שיש לו סחורה, וישמע על מעלותיה של סחורה זו, ויבוא לקנות. לא כך בונים עסק!

סוחר שמענין למכור את סחורתיו פותח חנות במקום בו יש הרבה עוברים ושבים, ותולה על החנות שלט המכריז על הסחורה. בזאת הסוחר עדין אינו מסתפק. הוא הולך ומפרסם את סחורתו, מספר על מעלותיה, משכנע אנשים לקנות אצלו. הסוחר משתדל מאוד שיקנו כמה שיותר סחורה.

כך צריכים לעסוק במצות אהבת-ישראל. לא לשבת ולהמתין אולי יזדמן לנו לקיים את המצוה הזו, אולי מישהו יבוא ויבקש. צריך לחפש את הקונים ולשכנע אותם לקנות, כמו שעושה סוחר מצלח. צריך להשתדל בכל דרך לעשות טובה לעוד יהודי, להשפיע לעוד יהודי ממה שיש לנו. להסביר לכל יהודי עד כמה יקרות התורה והמצוות, לדאוג שילמד חסידות.

ולא להסתפק בכך! ההשפעה על יהודי צריכה להיות כזו, שתגרום לכך שהוא עצמו יתחיל להשפיע על יהודים נוספים.

אֲמֵנוֹת בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל

סַנְגוֹרֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל רִבִּי לִוִי יִצְחָק מְבַרְדִּיטְשׁוֹב, כֶּה סֵפֶר כ"ק אֲדָמוֹ"ר הָרִי"צ, שָׁמַע מִהֲבַעַל שֵׁם טוֹב שְׁלוֹשׁ תּוֹרוֹת. אַחַת מֵהֶן עַל מֵאֵמֶר הַמְּשֵׁנָה בְּאֲבוֹת ש"כ לְכָל תּוֹרָה שְׂאִין עִמָּה מְלָאכָה סוֹפָה בְּטֵלָה וְגוֹרֶרֶת עוֹוֹן". מְלָאכָה, הַסְבִּיר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, הַכּוֹנֵה הִיא לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וְהַמְּשֵׁנָה בָּאָה לומר שְׁכָל לְמוֹד שֶׁל יְהוּדֵי חֵיב שִׁיּוּבִיל בְּסוֹפּוֹ שֶׁל דְבַר לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.

אֵת תּוֹרָה זוֹ בְּמִיחָד אִמָּץ רִבִּי לִוִי יִצְחָק לְעַצְמוֹ בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְאָךְ יְדוּעַ וּמְפָרְסֵם הוּא הֵיחָס הַחֵם וְהַמְבִּט הַחַיּוּבִי שֶׁהִיָּה לוֹ עַל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי עַד שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ בְּפִי כָּל - 'סַנְגוֹרֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל'.

הַתְּמִיָּה:

מֵאֵמֶר הַמְּשֵׁנָה בְּאֲבוֹת, כְּפִי הַסְבִּירוֹ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, דוֹרֵשׁ בְּנֻדָּאֵי לְמוֹד מַעֲשֵׂי עֲבוּר כָּל אֶחָד מֵאַתְּנוֹ, מָה לְוֹמְדִים אָנוּ מְזָה אִם כֵּן.

הַתְּשׁוּבָה:

אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל הִנֵּה חֶלֶק חָשׁוּב מְאִין כְּמוֹהוּ בְּזֵרוּז הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה. אֲסוּר לָנוּ לְהַתְעַלֵּם מֵאַפְשָׁרוֹת לְעֶזֶר לְיְהוּדֵי וּלְהַתְנַהֵג אֵלָיו בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. אֲבָל יֵשׁ כָּאֵן נִקְדָּה נּוֹסֶפֶת. לֹא הַכּוֹנֵה רַק שְׂמִדֵי פְעַם, כְּשִׁצְרִיךְ וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנּוּ, אָנוּ אוֹהֲבִים יְהוּדִים. הַמְּשֵׁנָה מְגִדִּירָה אֵת 'אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שְׂרָאִינוּ, בְּמִלָּה "מְלָאכָה". וּבְדוּקָא, בְּשִׁבִיל לומר לָנוּ שְׁעֵלִינוּ לְהַתְעַסֵּק בְּזָה כְּמִלָּאכָה, לְחַפֵּשׂ אַפְשָׁרוֹת שֶׁל לְעֶזֶר לְיְהוּדֵי נּוֹסֶף מִתּוֹךְ שְׂמִחָה וּמְאוֹד פְּנִים, וּבְרוּר הַדְּבַר וּמְבֻטָח לָנוּ שֶׁכַּאֲשֶׁר נִתְּנָה בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל לֹא רַק שְׂלֵא יִגְרַע מִחֻלְקָנוּ, כִּי אִם בְּדִיּוֹק לְהַפֵּךְ - רַק נְרוּיַח מְזָה בְּכָפֶל כְּפָלִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהוּצָאנוּ.

שליחות כהלכה

לדוכנים, מחפש אחרי מציאות מעניינת. כשהגיע לדוכן הפרות עצר על מקומו בתדהמה. באחד הדוכנים היה פרי חדש שלא ראה אף פעם קדם לכן. זה לא מה שהפתיע אותו פמובן, הם רגילים לפגוש בפרומוסקה כל מיני פרות שונים ומשנים שבארץ לא היו רואים מעולם... אבל הפרי הזה היה פשוט בצורת מסוק! כמו המסוק ששמוליק מנסה לבנות כבר כמה ימים. הוא בצבע אפר בהיר עם קלפה מחספסת ונקדות שחרות, והעלה הגדול שלו התנופה מעליו כאלו הוא הכנפים של המסוק.

בלי להסס קנה שמוליק את הפרי, מתעלם מכך שהוא לא נראה מגרה במיוחד. הוא יביא אותו הביתה וכלם יברכו שהחנינו בארוחת ערב ויאכלו את פרי המסוק שלו.. אולי יגלו שהוא דוקא טעים מבפנים...

הי רגע! נעצר פתאום כשהפרי המחספס מטלטל בשקית שבידיו, מתר בכלל לברך שהחנינו ולאכל פרי חדש בספירת העומר?

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

אסור לחתך גיר 'טישו' בשבת ויש בכך חשש דאורייתא של 'קורע'. (ש"מ סי"ד) ולכן במקום שהוא ודאי מחבר, אסור, אולם אם רק ספק מחבר, כגון שאחר כל כמה טישו מפרדים מגיע אחד מחבר, מתר מדין ספק פסיק רישא לשעבר. (סימן שט"ז ס"ג בט"ז ובג"ר ובמשנ"ב ס"ק ט"ז, ובבה"ל שם ד"ה ולכן יש להזהר, ומוכיח בסוף הדבור מהרמב"ן והמאירי שגם בספק דאורייתא יש להתיר היות ואינו מכונן).

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

- מנחם וילהלם כפר ויתקין ישראל
- יוסף יצחק ריבני, סינגפור
- מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיא
- יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
- מנחם מענדל סנוף ניו יורק
- חיים דוד סנוף ניו יורק
- העניא בוטמן פנום פן קמבודיה
- שמוליק סגל מלטה
- שמוליק בוימגארטן ארגנטינה
- מושקא חבבו בוברויסק בלארוס
- רבקה גבירץ ברלין גרמניה
- בלומי ליפש סרטוב רוסיה

הזעה נטפה על מצחו של שמוליק ללא הפוגה, אבל הוא היה מרכז כל כך באביזרים השונים שהתעסק ביניהם ורק מדי כמה דקות עצר לרגע כדי לנגב את פניו הרטבות. הקיץ כבר הגיע לפרומוסקה, ובקיץ חם שם מאוד. אבל החם הכבד שבחוץ לא הפריע לשמוליק במלאכת האסוף וההרכבה שלו. תמיד אהב שמוליק מאז היה ילד קטן, לאסף חלקים קטנים וגדולים מכל מיני מכוונות ישנות, או כל מיני חפצים וגרוטאות שונות ומשנות שאסף, ולנסות ליצר ולהרכיב מהם המצאות ונסויים מעניינים. עכשו עבד במשך כמה שעות על הכנת מסוק קטן שמוליק היה בטוח שתוף כמה שעות הוא יצליח לעוף, הוא רק ימצא עוד חלק מתאים וזה חייב לעבד! היה לו את הבסיס של טיסון מקצועי שהתקלקל, חבר אליו מאוררים קטנים מהסוג שמחלקים בפרסונים של תהלוכות לג בעומר, ותוף טכניקות שונות שנסה הוא קנה שזה יצליח לו בסוף. "טוב, לא הצלחתי היום" התיאש לבסוף וקם ממקומו, "אמשיך מחר בעז"ה" החליט ויצא מהחצר האחורית של הבית חב"ד, שם היתה לו פנה פרטית משלו שאליה הביא את כל הגרוטאות שלו, ושם ערף את הנסויים שלו.

בדרך חזרה הביתה הוא עבד דרך אחד מהשוקים שמצויים לרב בפרומוסקה. הוא הסתובב בינות

נושא / נושא

הזמן אוזל...

הקשר שבין ספירת העמר לגאולה השלמה

מלמדה", אלא כאלו הדבר נוגע לנו בנפש וחשוב לנו עד שאנו ממתנינים עבורו כל כך.

אבל בואו ונשוב לרגע לספירה המקורית של בני ישראל לאחר יציאת מצרים לקראת מתן תורה. על פניו, לכאורה, כשמציצים במלות הספירה, מתעוררת תמיהה קשה ולא מובנת. הרי כפי שהקדמנו כשמחכים נואשות בצפיה דרוכה למשהו שיקרה, לא סופרים כמה זמן עבר פי אם כמה זמן נותר. צופים על שעון החול עד שהגרגיר האחרון שבו יפל לחלק התחתון. לא מתבוננים בכמות גרגירי החול שכבר נפלו מטה. אם כן מתאים היה הכי לכאורה שתתמקד הספירה בימים שנותרו לקראת מתן תורה ופחות לכמות הימים והשבועות שחלפו מאז שהתחלנו לספור.

שמחת הגאולה

על אחד מגדולי ישראל זצ"ל מספרים שהתאוננו בפניו על אודות הזמן הרב שחלף על בני ישראל בגלות ועדין משיח לא הגיע. חלפו אלפי שנים שאנו בגלות, אמרו לו, כבר נראה שהסוף רחוק ביותר, אין שום חרף של תקווה. רק שמע זאת הצדיק ושמח שמחה גדולה ואמר לשואלים: ככל שהולך הזמן ומתקדם צריכים אתם להיות בשמחה גדולה יותר כיון שכל שניה שחולפת רק מקרבת אותנו לאותו רגע נכסף. נכון אמת שבמבט חיצוני הידיעה על הזמן הרב שחלף עלולה להכניס ליאוש או לגרם לספקות להתחיל לכרסם, אולם לאמתו של דבר ההפך הוא נכון - בזמן שחולף מקבלים אנו עידוד ותקווה נוספת

הבטתם פעם בפניו של אדם המתין נואשות להתרחשות מסוימת? לא צריך להחנן בחוש דמיון יצירתי ומפתח בכדי לתאר את הרגע העינים זזות ורצות לכל כוון, הרגל ככל הנראה דופקת במהירות ללא מנוחה, והשנים קוססים את הצפרנים. ויש עוד תנועה אחת עקרית, אולי האפיינית ביותר לרגעים בהם ממתנינים לו שיקרה: המבט בשעון כל רגע. אם תרצו, זוהי נקדת התמצית של ההמתנה. לראות מתי יגיע הרגע. נו, כמה נשאר, כמה דקות, כמה שעות. אם אנחנו לפני טיול מאתגר ומתנה שמתין מעבר לפנה, סופרים אנו את הימים עוד ועוד כמה נותר. ככה זה כשממתנינים למשהו.

גם בני ישראל, מספרת לנו התורה, תקף ביציאת מצרים החלו לספור את הימים והשבועות עד לרגע הגדול. המטרה ביציאה ממצרים הייתה להגיע לעבר הר סיני ולקבל את התורה הקדושה מאת הקדוש ברוך, ובני ישראל צפו לרגע הזה ללא הרף וספרו את הימים.

כשסופרים לקראת משהו, ולא ממתנינים באדישות לזמן שחלף ויעשה את שלו, סימן שהדבר נוגע. כך בדיוק על כל אחד מאתנו ללמד מבני ישראל בבאנו לקיים תורה ומצוות. לנסות לפעל אצל כל אחד מאתנו תענוג וצפיה דרוכה, תשוקה והתענינות לקראת הרגע שיגיע. זה מעצים בעשרות מונים את התענוג והשמחה והנחת הרבה לקדוש ברוך הוא בעשיית המצוה. כשעושים אותה לא רק באפן של "מצות אנשים

שְׁעָלֵי הַמְּלָה 'כֵּן' יֵצֵא מִן הַתְּבָה יִזְכֶּה הוּא בַּפָּרֶס יִקָּר עֲרָף.

הַפְּתָקִים מִתְעַרְבָּבִים הֵיטֵב בְּכֹל הַקִּפְסָא וְהֵיךְ נִשְׁלַחַת פְּנִימָה מִבְּלֵי לְהַצִּיץ, אִיזָה פְּתָק יוֹצֵא? אוֹלֵי עִם 'כֵּן' אוֹלֵי אִם 'לֹא'... אֵלֶיהוּ בְּמִתְחָה. וּמְגֻלִּים שׁ.. 'לֹא' הוּא הַפְּתָק הַרְאָשׁוֹן שֶׁיֵּצֵא, וְכֵן עוֹד פְּעַם וְעוֹד פְּעַם שֶׁתִּמְדֵּי יוֹצֵא 'לֹא' עַד שֶׁנִּשְׁאָרִים שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבָּד בְּתוֹךְ הַתְּבָה. אֵלֶיהוּ כָּבֵר שְׁבוֹר וְרָצוּץ לְגַמְרֵי. בְּמִשְׁךְ אֶלְף וְתִשְׁעַ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים וְשִׁמּוֹנָה פְּעֻמִּים נִיָּלֵץ לְהַמְתִּיחַ מִחֲדָשׁ עַד שֶׁנִּחַל אֲכַזְבָּה מְרָה. כַּעַת הוּא לֹא מוֹכֵן יוֹתֵר, אֵין לִי סְכוּי - הוּא אוֹמֵר, וְיוֹצֵא הַחוּצָה בְּעֻצְבִּים. בְּפָנִים, לְהַזְכִּירְכֶם, שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבָּד. כִּמְהָ הֵם הַסְּכוּיִים שֶׁיֵּצֵא הַפְּתָק עִם הַמְּלָה 'כֵּן'? אִם תִּשְׁאָלוּ אֶת אֵלֶיהוּ, הוּא אֶפְלוּ לֹא מוֹכֵן לְשַׁמַּע. "בְּמִשְׁךְ כָּל כֵּן הַרְבֵּה פְּעֻמִּים יֵצֵא הַפְּתָק הֵלֵא נִכּוֹן, וְדוֹקָא כַּעַת יֵצֵא זֶה שֶׁאֵנִי מִמְתִּין לוֹ?!"

אֲבָל כְּלָנוּ מְבִינִים שֶׁטֶפֶשׁ הוּא בְּמֵאוֹד. וְהֵרִי כָּל כֵּן הַרְבֵּה זְמַן הוּא הַמְתִּין, נִשְׁאָרוּ שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבָּד. הַרְגַע שְׁלוֹ הוּא כָּל כֵּן מְחַכֶּה קְרוֹב מִתְמִיד, וְדוֹקָא כַּעַת הוּא מִתְיָאֵשׁ וְנָס?

כֵּן בְּדִיוֹק גַּם הַמְבֻט שְׁלָנוּ עַל זְמַן הַיּוֹתֵנוּ בְּגֻלוֹת. אֲסוּר לְהַבִּיט וְלוֹמֵר אֵין סְכוּי - הַהֶפֶךְ הוּא הַנִּכּוֹן: הַזְמַן שֶׁעֵבֵר, עוֹד יוֹם וְעוֹד שְׁבוּעָה, רַק קָרֵב אוֹתֵנוּ אֵל הַרְגַע.

שְׁהַרְגַע שְׁלוֹ אָנוּ כָּל כֵּן מְצַפִּים קְרוֹב מִתְמִיד וְיִתְרַחֵשׁ בְּמַהִירוֹת.

זֶהוּ הַהֶסְבֵּר אִם כֵּן לְצוּרַת הַסְּפִירָה שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר. צוּרַת סְפִירָה שֶׁמְלַמְדָת אוֹתֵנוּ לֹא לִפְלֵ לְזִרוּעוֹת הַיָּאוֹשׁ כִּאֲשֶׁר הַרְגַע הַנִּכְסָף לֹא מְגִיעַ, אֲלֵא לְהַתְמַקֵּד בְּדֶרֶךְ שֶׁעֵבַרְנוּ וְלְהַבִּין עַד כִּמְהָ שְׁהַרְגַע לוֹ אָנוּ מְחַכִּים קְרוֹב אֵלֵינוּ בְּיוֹם אֶחָד יוֹתֵר, בְּשַׁעָה יוֹתֵר וְאֶפְלוּ בְּרַגַע קָטָן בְּכֹל רַגַע שֶׁחוֹלֵף.

גַּם, וּבְעֵקֶר, בְּהַמְתֵּנָה שְׁלָנוּ כִּיּוֹם - כְּשֶׁאֲנִיחֵנוּ בְּעֻצּוּמָה שֶׁל הַגְּלוּת הַקְּשָׁה. כָּל כֵּן חֲדוּרִים וּמְמַתְיָנִים אָנוּ לְרַגַע בּוֹ יִתְגַּלֶּה מְשִׁיחַ וְיִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַל תְּלוֹ. כָּל יוֹם מִחֲדָשׁ אָנוּ קָמִים בְּבִקְרוֹ עִם יְדִיעָה וְצַפִּיָּה כִּנְהָ שֶׁהַיּוֹם יִהְיֶה הַיּוֹם הַמְּיֻחָל. אוֹלָם שַׁעָה וְעוֹד שַׁעָה חוֹלֶפֶת הַשְּׁמֶשׁ שׁוֹקַעַת אֵל הַמַּיִם וְהַלֵּילָה מְפַצִּיעַ עַל הַיָּקוּם וְאוֹפֵס, עוֹד יוֹם חֲלָף וּמְשִׁיחַ לֹא מְגִיעַ. כִּכֶּה עוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם, וְעוֹלָמִים חָס וְשְׁלוֹם לְהַתְחִיל לְתַפְסֵי יָאוֹשׁ, אוֹלֵי לְהַתְרַגֵּל לְמַצָּב. בֵּא סְפִירַת הָעֵמֶר וְאוֹמֵר לָהּ: חֵיל בְּצַבָּאוֹת הַשָּׁמַיִם! שְׁלִיחַ צַעִיר שֶׁל הַרְבִּי! הַהֶפֶךְ הוּא הַנִּכּוֹן, עֲלֶיךָ לְהַתְבוּנָה וְלְסַפֵּר אֶת כָּל אוֹתָם יָמִים שֶׁחָרִים שֶׁחֲלָפוּ שְׁבָהֵם לֹא הִגִּיעַ מְשִׁיחַ וְלְהַבִּין שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם קָדַם אוֹתֵנוּ בְּעוֹד רַגַע וּבְעוֹד פְּסִיעָה לְקִרְאָת גְּלוּי הַמְּשִׁיחַ.

לְמָה דוֹמָה הַדְּבָר, לְקִפְסַת פְּתָקֵי הַגְּרָלָה. בּוֹאוּ וְנִתְאָר לְצַרֵּךְ הָעֵנִין שְׁבַתְבָּה יִשְׁנִם אֲלֵפִים פְּתָקִים. בְּאֶלְף תִּשְׁעַ מֵאוֹת תִּשְׁעִים וְתִשְׁעִים פְּתָקִים מִתּוֹכֶם כְּתוּבָה הַמְּלָה 'לֹא' וְרַק בְּפְתָק אֶחָד וְיַחֲדָה כְּתוּבָה הַמְּלָה 'כֵּן'. אֵלֶיהוּ, כֵּן נִקְרָא לוֹ, קִבֵּל הַבְּטָחָה: כִּאֲשֶׁר הַפְּתָק

עֵלְא וְתִלְפָא

או טו טו התהלוכה

במה נהיה שותפים?

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

